

ERDOĞAN'IN KUŞKULARI

VE

BARIŞ KORİDORU PALAVRALARI

□□□□□□□□

“Fırat’ın Doğusu Türkiye için en ciddi mücadele alanıdır. Ülkemizin siyasi geleceği, 21. yüzyıl varlığı büyük oranda buraya yapılması gereken jeopolitik müdahaleye bağlıdır. Türkiye’nin sadece bir terör tehdidi altında olduğu sanılması, aslında çokuluslu bir kuşatma altındaydı. Mücadele biçimi de terörle mücadelenin çok ötesinde, çokuluslu ve çok yakın bir tehditle yüzleşmeyi gerekli kılmaktadır. Bu bir harita planlamasıdır. Irak ve Suriye’den sonra, “harita”nın Türkiye ayağının masaya sürüleceğinden kimsenin şüphesi olmasındı. Eğer bu harita engellenecekse, bugün Suriye’de engellenmesi lazımdı. Sanıldığı gibi bu “harita” sadece PKK ile sınırlı bir harita değil, bir küresel hesaplaşmaydı.

1. Dünya Savaşı sonrası bölge haritalarını kimler hazırlamışsa, bugün yine onlar karşımızdaydı. 1. Dünya Savaşı sonrası bütün haritalar nasıl Türkiye’ye karşı hazırlanmışsa, bugün de Türkiye’ye karşı hazırlanmaktaydı. Eğer Fırat Kalkanı, Afrin operasyonu ve bugün Irak’ın kuzeyinde devam eden operasyonlar yapılmıyorsa, bugün hiç şansımız ve imkânımız olmayacaktı. Çünkü İran sınırından Akdeniz’e kadar olan kuşak, tamamen bir Batılı işgal kuşağı olarak tamamlanmış olacaktı. İşte şimdi, bu hesabı tamamen kapatmak için Fırat’ın doğusuna müdahale acil bir ihtiyaçtır. Bunun başka da hiçbir yolu yoktur, olmadığı daha sonra da anlaşılacaktır. ABD ile yapılan anlaşmaların tamamı Türkiye’yi oyalama ve Siyonist projeye zaman kazandırma amaçlıdır. Münbiç dahil, bugüne kadar verdikleri hiçbir sözü tutmamalarının nedeni bu noktada aranmalıdır. ABD ile yapılan son anlaşmadan da sonuç çıkmayacak, zaman geçtikçe Türkiye’nin hayati güvenlik sorunu çok daha artacak, belli bir noktadan sonra “müdahale edilemez”

Yazar Nail KIZILKAN
29 Kasım 2019

konuma taşınacak ve TSK'nın eli kolu bağlanmış olacaktır.”[1] diyen ve tamamen katıldığımız gerçekleri dile getiren yandaş yazarların en büyük yanılıgısı, bütün bu badirelerin Erdoğan kafası ve iktidarıyla aşılabacağına sanılmasıydı. Yani bunların handikabı, Erdoğan'ın samimi ve cesaretli davrandığına inanmalarıydı.

Erdoğan, partisinin genişletilmiş il başkanları toplantısında yaptığı kurusıkı çıkışlarında, ABD'ye yönelik bir çağrısı da vardı. ***“Ankara, ABD tarafından oyalanmaktan ve ABD'nin ikili oynamasından bıktı”*** sözlerini samimi sananlar aldanmaktaydı. Çünkü; evet Türkiye aldatılıp oyalanmaktaydı, ama bunu Erdoğan'la ABD birlikte kotarmaktaydı.

İş işten geçtikten ve ABD, Suriye'nin kuzeyine PYD-PKK terör şebekesini iyice yerleştirdikten sonra Sn. Erdoğan, hem de samimiyetten uzak bir tavırla: “Tüm gelişmeler bizim istediğimiz Güvenli Bölge ile muhataplarımızın kafasındaki Güvenli Bölge arasında çok ciddi farklar olduğunu gösteriyor. İdlib tarafında milyonlarca yeni sığınmacı tehdidiyle karşı karşıya bulunan Türkiye'nin, Fırat'ın doğusundaki duruma daha fazla seyirci kalma şansı yoktur. Geçtiğimiz günlerde de ifade ettiğim gibi, Eylül'ün son haftasına kadar Fırat'ın doğusundaki Güvenli Bölge oluşumunu kendi istediğimiz şekilde fiilen başlatmakta kararlıyız.”
buyurmuşlardı

Lütfen hatırlayınız

- Türk-ABD heyetleri, ABD Başkanı Trump'ın 32 km açıklamasının ardından Güvenli Bölge derinliği için masaya bu rakamdan oturmuşlardı.
- Ankara'nın deyimiyle “ikili oynayan” ABD, terör örgütü PYD/YPG ile de görüşmelerine devam etmişti. Terör örgütü 5-14 km aralığında derinliğe güya “Tamam” demişti.
- ABD bu kez masaya terör örgütünün talebiyle gelmişti. Ankara müzakerelerde tepki göstermiş, ***“Önümüze terör örgütünün talebini nasıl koyarsınız”*** diye itiraz etmişti.

Yazar Nail KIZILKAN
29 Kasım 2019

• Türkiye'nin istediği derinlik talebi karşılanmasa da ABD, **terör örgütü YPG/PYD'nin çekileceği ve tahkimatlarının etkisiz hale getirileceği** sözünü vermişti.

İşte Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın kof çıkışları; hâlâ "hiçbir ciddi adım atılmamasına ve ABD'nin ikili oynamasına" yöneliktir. Çünkü ABD'nin sözlerine rağmen sadece helikopterler uçuvermişti.

Çünkü Türkiye'nin; **"Terör örgütüyle angajmanınızı kesin"** demesine rağmen, ABD terör örgütü mensuplarını eğitmeye ve donatmaya devam etmişti. Sonuç olarak terör örgütü çekilmemişti. Ankara, çekilme olduğunda bu çekilmenin kendi güvenlik güçleri tarafından da doğrulanmasını istemekteydi. Kısacası; **"Türk askeri bölgede olsun"** demektedir.

Neymiş; **Cumhurbaşkanı Erdoğan gelinen noktayı ve Ankara'nın kararlılığını 21-25 Eylül'de BM Genel Kurulu için gideceği New York'ta ABD Başkanı Trump'a son kez anlatacakmış!? Ya ABD sözünü tutacakmış ya da Türkiye kendi göbeğini kesmek zorunda kalacakmış!?**

Güvenli Bölge vakit kaybı mıydı?

Güvenli Bölge için 8 Eylül 2019 alınan ve Türkiye'yi oyaladığı anlaşılan karar uyarınca ilk göstermelik adım atılmıştı. ABD ile Türkiye belirlenen alanda ilk kara devriyesine birlikte çıkmıştı. Sınırdaki bunlar yaşanırken, Cumhurbaşkanı Erdoğan aynı gün aynı saatlerdeki konuşmasında; **Amerika'nın Güvenli Bölge'den derdinin PYD/YPG'ye kol kanat germek, onları korumak ve onlar için güvenli bölge oluşturmak** olduğunu açıklamıştı. Yahu Allah aşkına, bunlar mı çok saftı, yoksa milleti mi oyalamaktalardı?

Gündüz Türkiye ile devriye; Gece PKK-PYD'ye sevkiyat!

Birkaç gün -sabah saatlerinde- Türk askerleriyle birlikte Suriye'de devriyeye çıkan ABD; gece ise, Irak'tan yaklaşık 55 TIR'la Suriye'de terör örgütü YPG/PKK işgalindeki bölgeye

kapalı kasalar, dört çeker araçlar ve iş makineleri taşımıştı. ABD, 9 Eylül akşam saatlerinde Suriye-Irak sınırındaki Simelka kapısından yaklaşık 55 TIR'lık sevkiyat yapmıştı. YPG/PKK işgalindeki Ayn İsa ve Şeddadi bölgelerine giden TIR'larda kapalı kasalar, dört çeker araçlar ve iş makineleri olduğu anlaşılmıştı. ABD, 4 Eylül'de de bölgeye içinde geniş araçlar, iş makinaları, yakıt tankerleri, jeneratörler bulunan 60 TIR yollamıştı.

YPG/PKK militanları tünel kazmaya devam ediyorlardı

ABD'nin teröristlere yardımları sürerken, YPG/PKK da Türkiye sınırında tünel kazma ve mevzi yapma faaliyetini sürdürüyorlardı. Çalışmanın; Şanlıurfa'nın Akçakale ilçesinin karşısındaki Suriye topraklarında yer alan, Tel Abyad'a 20 km mesafedeki Suluk'ta sürdüğü ortaya çıkmıştı. AA, 5 Eylül'de de örgütün hâlihazırda Aynularab, Tel Abyad ve Sırrin'de tüneller kazdığını aktarmıştı.

Türkiye Fırat'ın doğusuna acilen müdahalede bulunmalıydı

Türkiye ile ABD arasındaki Güvenli Bölge görüşmelerinden sonuç çıkmayınca, TSK'nın ani gece baskını veya nokta operasyonlarından endişelenen terör örgütü yöneticileri, akşamları güneye gidip geceyi ABD üslerinin yakınındaki bölgelerde geçiriyorlardı. Türkiye'nin Fırat'ın doğusuna müdahale için sınıra yığınağını artırması, Fırat'ın doğusunda PKK/PYD'de paniğe yol açmıştı. ABD Suriye Özel Temsilcisi James Jeffrey'nin Ankara'da yaptığı, Fırat'ın doğusunda oluşturulacak Güvenli Bölge görüşmelerinden sonuç çıkmaması da PKK/PYD'lilerde endişeleri artırmıştı. Türk yetkililerin, *ABD önerilerinden tatmin olmadıklarını* açıklamasından sonra; PKK/PYD'lilerin peş peşe toplantılar yaptıkları, acil durum kararı aldıkları anlaşılmıştı. Türkiye sınırına yakın yerleşim birimlerindeki silah ve mühimmat depoları iç bölgelere taşınmıştı. Yerel kaynaklar; "Örgüt yöneticileri tedirginlik içinde" diyorlardı, "Ani gece baskınından veya nokta operasyonlardan korkuyorlardı. Bu nedenle örgütün ileri gelenleri akşamları güneye gidip, geceyi ABD üslerinin yakınındaki bölgelerde geçiriyorlardı. Üstlerin yakınlarında örgüt yöneticilerinin kalması için yerler yapılmıştı. Sınıra yakın merkezlerde de geceleri nöbet tutuyorlardı." Kamışlı'da Türkiye sınırına yakın kesimlerde, Türkiye'den de görülecek şekilde PYD/YPG bayrakları asılıydı. Son günlerde bu bayrakların indirildiği anlaşılmıştı.

Türkiye'nin Pençe operasyonları da bölgede yakından takibe alınmıştı. Yerel kaynaklar,

Yazar Nail KIZILKAN
29 Kasım 2019

PKK/PYD'nin Pençe operasyonları sonrasında Kandil ile Fırat'ın doğusu arasındaki bağın kesilmesinden büyük kaygı duyduklarını açıklamıştı. PKK/PYD'lilerin bu konudaki kaygılarını şöyle anlatmışlardı: “Irak-Suriye arası vızır vızır işliyordu. Hatta kendi aralarında konuşurlarken, Kandil'den yeni geldiğini belirterek söze başlayanlar oluyordu. Türkiye, Hakurk ve çevresinde operasyonları yoğunlaştırıp bölgeyi kontrol edince, gidiş gelişler durmuştu. Bu durumdan çok endişeli oldukları anlaşılıyordu. Türkiye'nin Sincar'a da operasyon yapması halinde, Irak-Suriye bağının tamamen kopacağından korkuluyordu. PKK-YPG şaşkınlık içinde bocalıyordu, hatta aralarında ‘çember iyice daraldı’ diye konuşuluyordu.”

PKK/PYD ile birlikte hareket eden ve bölge ticaretini ele geçiren PKK/PYD'ye yakın ailelerin, son dönemlerde zenginleştiklerine dikkat çeken yerel kaynaklara göre: **“Bu aileler Türkiye'nin müdahale etme kararlılığı karşısında şaşkınlardı. Bunlar sınır bölgelerinde önemli ölçüde gayrimenkul satın almışlardı. Şimdi ‘Türkiye bölgeye girerse, mallarımızı elimizden alır’ telaşı yaşanmaktaydı. Ellerindeki malları nakde çevirme şansları da bulunmamaktaydı.”**

Bölgede etkin olan aşiretlerin tavrında da değişiklik gözlemlendiğini ifade eden yerel kaynaklar şu bilgiyi aktarmışlardı: **“Bölgede aşiretler gelişmelere göre tutumlarını değiştiriyorlardı. Arap aşiretler PKK/PYD'den rahatsızdı. Bu hem Kamışlı, hem Telabyad, hem de diğer bölgelerde aynıydı. Arap aşiretlerle PKK/PYD'liler arasında gerilim artmaktaydı. ABD'nin PKK/PYD'nin arkasında durmasına ses çıkarmayan aşiretler, Türkiye'nin müdahalesi gündeme gelince açık tutum almaya başlamışlardı. Daha önce ne olacağını anlamaya çalışan aşiretler, şimdi Suriye'nin toprak bütünlüğü için Esad yönetimi ile temasa geçmeye başlamışlardı. Bölgede en etkili aşiret Şammar Aşireti olmaktadır ve Suriye'den Körfez ülkelerine kadar yaygın bir konumdaydı. Körfezdeki zengin şeyhlerin, emirlerin eşleri; bu aşiretten gelin almaktaydı. Aile bağları olduğu için bütün Ortadoğu'da ağırlıkları vardı. Geçen günlerde Şammar Aşiretinden temsilciler de Şam'a giderek Esad yönetimi ile görüşmeler yapmışlardı. Bölgede dengeler değişmeye başlamıştı. İdlib Şam'ın kontrolüne geçtikten sonra, sıranın Fırat'ın doğusuna geleceğinin herkes farkındaydı.**

ABD'nin de telaşı artmıştı!

PKK/PYD'deki paniği ABD de fark etmiş durumdaydı. Bölgede PKK/PYD merkezlerine ABD'lilerin geliş gidişleri artmıştı. Yerel halk “PKK/PYD'lilere moral verme amaçlı” diyorlardı. James Jeffrey Türkiye'de görüşme yaparken ABD Merkez Kuvvetler Komutanı (CENTCOM) General Kenneth McKenzie'nin, Suriye'de DSG komutanı Mazlum Kobani kod adlı Şahin Cilo ile

Yazar Nail KIZILKAN
29 Kasım 2019

görüşmesi de bu çerçevede ele alınmaktaydı. Yerel kaynaklar, James Jeffrey'in son yaptığı, **“Bi zimle savaşıların zarar görmemesi, saldırıya hedef olmaması konusundaki taahhüdümüz sürüyor”**

açıklamasını da PKK/PYD'deki paniği önleme çabası olarak yorumluyorlardı.

İşte bütün bu nedenlerle; Türkiye'nin, ABD'yi ve hiç kimseyi dinlemeden Fırat'ın doğusuna derhal girmesi, PYD-PKK devletliğini silip süpürmesi ve Suriye'nin bütünlüğünü sağlayıcı sonuçlar üretmesi kaçınılmazdı!..

Tam da bu süreçte “Türkiye'nin İsrail'le normalleşmesi gerektiğini” savunanlar saf mıydı, ajan mıydı?

Kıbrıs açıklarında zengin doğalgaz yataklarının ortaya çıkmasından bu yana, Akdeniz'de çok hareketli günler yaşanıyordu. Mısır, İsrail, Kıbrıs Rum Kesimi ve Yunanistan birlikte hareket ediyordu. Ortak anlaşmalar imzalanıyordu. Bu alandaki yakınlaşma ekonomik temelli gibi gözükse de belli askerî alanlarda da iş birliğine gidiliyordu. Doğu Akdeniz'de Türkiye'ye karşı bir blok oluşmuştu ve maalesef her geçen gün daha fazla ülke bu ittifaka katılma eğiliminde görülüyordu. Ankara ile çok yakın ilişkileri bulunan Katar'ın bile, Doğu Akdeniz'de Türkiye'yi dışlayan belli iş birliklerini değerlendirdiği iddiaları konuşuluyordu. ABD ve Avrupa Birliği ise, Rum-Yunan ikilisinin yanında duruyordu.

Türk tezlerine yakın bir ülke yok denecek kadar azdı. Hatta Ağustos 2019'da Çin Deniz Kuvvetleri de Mısır ile ortak tatbikat yapmışlardı. Bu coğrafyada çok uzun bir kıyı şeridinde sahip olan ve Kıbrıs'ta garantör ülke sıfatını taşıyan Türkiye, eli kolu bağlı oturamazdı. Nitekim son dönemde atılan hızlı adımlarla Türk tarafı sismik analiz, arama ve sondaj çalışmalarında belli bir düzeye ulaşmıştı.

“Karşı karşıya kaldığımız kuşatmayı aşabilmek için, ilave bazı diplomatik adımlar atmanın çok gerekli olduğu kanaatini taşımaktayım. Özellikle gerginlik yaşadığımız bazı ülkelerle normalleşme yolunda ilerleme sağlanabileceği kanısındayım. Kendi kıyı şeridinde zengin doğalgaz yatakları olduğunu keşfeden ilk ülke İsrail olmuştu. İsrail bu gazı dünyaya ulaştırmak için en verimli ve ekonomik yolun Türkiye olduğunu çok iyi biliyordu. Hatta geçmişte iki ülke Enerji Bakanları arasında bu konularda belli bir görüş birliği oluşmuştu. Geçen zaman diliminde “One Minute”, “Mavi Marmara” krizleri ve İsrail'in Kudüs, Gazze ve Filistin'le ilgili politikaları iki ülkeyi uzaklaştırmış bulunuyordu. Politik şartlar nedeniyle İsrail, Rum-Yunan ikilisiyle birlikte hareket etmeye başlamıştı. Ben İsrail'in bu

eğilimini kalıcı bir stratejik tercih olarak görmüyorum. İsrail'in, şartlar olgunlaştığında, birçok önemli konuda Türkiye ile yürümeyi tercih edeceğine inanıyorum. Bütün sorunları bir kenara koyup Türkiye ve İsrail arasında liderler düzeyinde üst düzey bir trafik başlatmanın zor olduğunun farkındayım. Ancak bakanlar ve bürokratlar seviyesinde yürütülebilecek çok şey var. Türkiye "kazan kazan" ilkesi çerçevesinde ulusal çıkarlarını korumak için yeni bazı kararlar almalıdır"[2] yani "İsrail'le iş birliğini arttırmalıdır" diyen yazarların, acaba

İsrail'le daha sıkı iş birliği

tavsiyeleri, bir saflık safsatası mıydı, yoksa İsrail hesabına bir ajanlık fırsatçılığı mıydı? Bu kiralık kafalar, Türkiye'ye yönelik Akdeniz ve Suriye kuşatmalarının arkasında İsrail lobilerinin bulunduğunu gerçekten bilmiyorlar mıydı?

İsrailci takım, kendini belli etmeye başlamıştı!

"İsrail'de 17 Eylül 2019'da yapılan seçim sürecinde, İsrail'in Dışişleri bakanı **Türkiye'nin Doğu Kudüs'te faal olduğunu ve bunu durdurması gerektiğini**

açıklamış; Mevlüt Çavuşoğlu da anında İsraili meslektaşını paylaşmıştı. Bu tavır Sn. Erdoğan'ın katıldığı son Davos toplantısında, İsrail'in eski Cumhurbaşkanı Şimon Peres'e "One Minute" çıkışını hatırlatmıştı. Mevlüt Çavuşoğlu'nun sözleri o kadar keskin olmasa da muhatapları nezdinde aynı sonucu uyandırmayı amaçladığı açıktı. Çavuşoğlu'nun:

'Filistinli kardeşlerimiz'

ve

'Filistin davası'

gibi kavramları kullanması, İslam Dünyası'nın dört bir tarafında dikkatlerin o mesaj üzerinde toplanmasına yol açmıştı. Hiç kuşkunuz olmasın, İslam Dünyası'nda bu denli keskin ifadeler kullanan fazla siyasetçi kalmamıştı.

İlk sorum şu olacaktı: Davos'taki "One minute" çıkışı üzerinden on yıldan fazla bir süre geçti; acaba bu süre içerisinde, bizim her şeye rağmen savunacağımızı Dışişleri Bakanının mesajıyla bir kez daha teyit ettiğimiz 'Filistin davası' eskisinden daha sağlam bir zemine mi kavuşmuştu? Yoksa 'Filistin davası' bugün on yıl öncesinden daha zayıflamış durumda mıydı? Hayır... Oysa İsrail on yıl önce Kudüs'ün başkent olarak tanınmasını istiyor, fakat kendisinden başka hiçbir ülke buna yanaşmıyordu. Bugün ise, başta ABD olmak üzere büyükelçiliklerini Kudüs'e taşıyarak kentin İsrail'in başkenti olduğunu tanımamış pek az ülke kalmıştı.

'Filistin davası', güney sınırimızdaki Irak ve Suriye gibi ülkeler 'bir ve beraber görüntüye sahip olduğu dönemde' daha sağlamdı ve İsrail'in Filistin halkına yönelik askeri ve siyasi saldırıları fazla etkili olamıyordu; bugün ise, Irak, Suriye, Libya ve Yemen gibi ülkeler iç savaşları

Yazar Nail KIZILKAN
29 Kasım 2019

yüzünden kendi sınırları dışındaki konularla ilgilenebilecek durumdan çıkmışlardı. Bu İslam ülkeleri ve halkları birbirlerini yiyorlardı ve 'Filistin davası' ile meşgul olabilecek durumdan çok uzaktı. Hatta Mısır ve Ürdün,

İsrail

ile savaşmak istemeyen ülkeler

haline gelmiş, anlaşmalar imzalamışlardı; bugün ise Suudi Arabistan ve Körfez'deki ülkelerin büyük bölümü gizli gizli görüşmeyi bırakmış, artık İsrail ile aleni ittifaklar kuruyorlardı.

Bölgede ciddi 'güvenlik' sorunları olduğu bilinen İsrail, şimdilerde İran dışında -Sn. Erdoğan ve Mevlüt Çavuşoğlu'nun kof çıkışları bir tarafa bırakılırsa- tehdit algılayabileceği bir durumdan çok uzaklaşmıştı. Maalesef 'Filistin davası' son 18 yılda -özellikle de son on yılda- daha önce hiç olmadığı kadar zayıflamış durumdaydı. Donald Trump'ın ABD'si kendisini İsrail'e siper ediyordu. ABD'nin geleneksel 'iki devletli eşit ve Kudüs'ü aralarında paylaşan çözüm projesi' bile masadan kalkmıştı. İsrail kendi vatandaşları olan Filistinlileri siyasi sistemin dışına atmak için hazırlık yapmaktaydı ve arkasındaki güçlü ABD desteğiyle bunu da başaracağına inanmaktaydı.”[3]

Yani Sn. Erdoğan ve Çavuşoğlu bu sert söylemlerle, hem halkımızı oy alıyor, hem de İsrail'in işini kolaylaştırıyorlardı. Samimi Bilderbergci ve eski FETÖ'cü, şimdi ise Abdullah Gül'cü bu Sn. yazar da dolaylı biçimde, “İsrail'le sürtüşmek yerine, iyi geçinmek gerektiğini” vurgulamaya çalışmaktaydı.

Soner Yalçın'ın küstahlığı!

“Son günlerde aklımı şu soru kurcalıyordu: Hz. Ebubekir ve Hz. Ömer, Bizanslılara karşı yapılan Tebük Seferi dönüşünde Hz. Muhammet'e suikast girişiminde bulundu mu? Bu soru 1.389 yıldır yanıt arıyordu! Sünni İslam âlimi İbn Hazm İslam hukuku “el Muhalla” kitabının 11. cildinde şunu yazdı: “Ebubekir, Ömer, Osman, Talha ve Sa'd bin Ebu Vakkas, Tebük'te Rasulüllah'ı öldürmeye kalktı...”

Olay şuydu: Yıl, 630... Tebük Seferi dönüşü Hz. Muhammet, dava arkadaşlarına vadi yolundan gitmelerini tasfiye (değil “tavsiye”, cahil hâlâ bunların farkını bilmiyordu) etti; ve kendisi dağ yolunu tercih etti. Yanında sadece -birbirine kardeş ettiği- Ammar b. Yaser ile Hüzeyfe b. Yeman adındaki iki sahabe vardı. Yolculuk sırasında vadi yolunu tutan Müslüman askerlerden 14-15 kişilik yüzleri maskeli grup, Hz. Muhammet'e doğru saldırıya geçti. Hz. Muhammet'i dağdan aşağıya atıp “kazayla düşüp öldü” diyeceklerdi.

Hz. Muhammet saldırganları görüp bağırdı; Huzeyfe'ye binek hayvanların yüzlerine elindeki kamçıyla vurmasını söyledi. Hz. Muhammet'in suikastın farkına vardığını gören ve korkuya kapılan saldırganlar panikle kaçıp vadideki savaşçıların arasına karıştı... Hz. Muhammet suikastçıların bindikleri hayvanlardan kimler olduklarını anladı ve isimlerini sadece sırdaşı Huzeyfe'ye söyledi. Bu Sır açıklanmadı... İslam kaynakları, Tebuk Seferi dönüşünde Hz. Muhammet'e suikast girişiminde bulunduğu konusunda hemfikir. O dönem Medine'de nüzul eden 129 ayetten oluşan Tevbe Suresi'nde bu olayın izleri vardı” diyen Soner Yalçın, tam bir sahtekârlık ve utanmazlık sergiliyor, Müslümanların kafasını karıştırmaya çalışıyordu. Çünkü Endülüslü Allâme İbni Hazm, bu tespitlerin hemen ardından ***“bu asılsız rivayetleri uydurup aktaranlar arasında hangi yalancılardan bulduklarını”*** yazıyordu.

Soner Yalçın, Hz. Peygamber Efendimize yönelik bir suikast olayını çarpıtıp; çoğu Aşere-i Mübeşşere'den ve Raşit Halifelerden olan Sahabe-i Kiramı karalamak küstahlığında bulduktan sonra, ***Sn. Erdoğan'ın giderek huysuzlaşmasının ve her oluşumdan kuşulanmasının arkasında, kendisine yönelik, en yakınları bilinenlerce tertiplenen bir suikast girişimini bilmesinden kaynaklandığını*** vurgulamaya çalışmıştı.

Peki, “Erdoğan'ın ‘erken seçim’ istifası, siyasi intihardır” diyenler niye gocunmaktaydı?

“CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu “Halk erken seçimden bıktı, erken seçim bizim gündemimizde yok” demiş ve eleştiriye uğramıştı. Kemal Bey yerden göğe kadar haklıydı, bugün erken genel seçim olsa CHP'li Cumhurbaşkanı seçilse 18 yıl sonra gelinen ekonomik facianın sorumlusu olarak suçlanacaktı. Erken seçim kararı için önce Anayasa'yı hatırlayalım.

1- TBMM üye tamsayısının 3/5 çoğunluğuyla (360) seçimlerin yenilenmesine karar verebilir.

2- Cumhurbaşkanı seçimlerin yenilenmesine karar verebilir.

Birinci yolu ele alacak olursak AKP (291) ve MHP'nin milletvekili (49) sayılarının

toplamının 340 olduğunu ve 'erken seçim kararı' için yetmediğini görürüz. CHP, HDP ve İYİ Parti'den birisinin de 'evet' demesi gerekliydi. İkinci yola bakacak olursak Recep T. Erdoğan'ın 'erken seçim' için istifa etmesi 'siyaseten intihar etmesi' yani 'görevi bırakması' gerçekleşirdi. Çünkü Anayasanın 101. Maddesi şöyleydi: 'Anayasanın 101. Maddesine göre bir kişi en fazla 2 defa Cumhurbaşkanı olabilirdi.' Erdoğan; 10 Ağustos-2014 tarihinde yapılan seçimle birinci kez Cumhurbaşkanı seçildi. Ve yine 24 Haziran-2018 tarihinde yapılan seçimle ikinci kez Cumhurbaşkanı seçildi.”[4] Yani yeni bir şansı kalmamış demektir. İyi de ülkemizin Sn. Erdoğan'ın tahribatlarından bir an evvel kurtulması için bir fırsat olarak değerlendirilmesi ve desteklenmesi gerekirken, İYİ Partili Yeniçağ yazarının bu telaşının ve karşı çıkışının altında hangi kuşkular yatmaktaydı?

Melih Altınok'a göre: “Sn. Erdoğan'ı idama götürecektir suçları mı vardı?”

Emine Bulut cinayetinin ardından idam konusu yeniden gündemimize taşınmıştı. Bu tartışma doğal olarak siyaset cephesinde de karşılık bulmaktaydı. Konuyla ilgili Rusya dönüşü konuşan Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan da şu açıklamayı yapmıştı: "Bu konuda Adalet Bakanlığımız gerekli çalışmaları zaten yaptı. Parti içi çalışmalarımız da aynı şekilde devam ediyor. Ben çok kesin bir şey söyledim. Eğer parlamentomuz, idam konusunda kararını verirse geleceği yer Cumhurbaşkanlığı. Ben bunu onaylarım, hiç düşünmem. Bu konuda vicdanım da rahat. Çünkü yavrusunun gözleri önünde öldürülen annenin hakkı ağırlaştırılmış müebbetle ödenmez..."

Erdoğan'ın konuşmasında işaret ettiği Adalet Bakanı Abdülhamit Gül de konuyla ilgili şunları hatırlatmıştı:

"İdam konusunda, bu tür fiillere karşı kamuoyunda, toplumda uzun zamandır bir beklenti, talep dillendirilmektedir... Bu konu, parlamentonun vereceği bir karardır, anayasa değişikliği gerektiren bir konudur. Parlamento bu konuda bir düzenleme yaparsa, Sayın Cumhurbaşkanımız da o tutumunu bir kez daha söylemiştir. Umarız, bu tür fiillere karşı hak edilen cezalar, gecikmeksizin verilir..."

*"Benim bu konudaki şahsi görüşüm belli. Pek çoğunuz gibi, ben de bazı olaylar karşısında idamın bile yetmeyeceğini düşünüyorum. Ancak cezanın amacı intikam değil rehabilitasyondur. Telafisi imkânsız ceza olmaz. Hele ki hukuk sistemlerinin işleyişi ortadayken... FETÖ unsurlarından temizlenip temizlenmediği bile belli olmayan bu ortamda, hangimiz ve hangi mahkeme kararına gönül rahatlığıyla güvenebiliriz? Dahası, Türkiye gibi geçmişinde kötü deneyimleri olan, seçilmiş Başbakanını, solcu gençlerini sehpaya göndermiş bir coğrafyada idam bumerangdan farksızdır. Dönüp kimi vuracağı belli olmaz!"[5] diyen Sabah yazarı yandaş Melih Altınok, yoksa Sn. Erdoğan'ı idama götürecektir suçları mı var ki, bu denli kuşulanmaktaydı. Bu sözde İslamcı münafıklar, idama=kısasa karşı olmanın, Allah'a ve Kur'an'a başkaldırmak sayıldığını bilmiyorlar mıydı? Hem **bu yargıya güvenilmez** ise, 18 yıldır yargı sistemini*

Yazar Nail KIZILKAN
29 Kasım 2019

böylesine laçkalaştırınlara niye hâlâ sahip çıkıyorlardı?

Anadolu Ajansı eski Genel Müdürü Kemal Öztürk, sosyal medya hesabından bir paylaşım yaparak, Ahmet Davutoğlu'nun ihraç kararı için AKP'ye önemli uyarılarda bulunmuşlardı.

Uzun zamandır yeni parti kuracağı konuşulan ve yaptığı son terör açıklamasıyla eleştirilerin hedefi yapılan eski Başbakan Ahmet Davutoğlu ve AKP'li 3 isim için alınan ihraç kararı hâlâ tartışılmaktaydı. Anadolu Ajansı eski Genel Müdürü Kemal Öztürk, bu kararın AKP için sancılı ve hırpalayıcı bir dönemin başlangıcı olacağı uyarısında bulunarak "AKP'yi seven varsa, kavgayı değil, barışmayı teşvik etsin" uyarısını yapmışlardı.

Oysa Ahmet Davutoğlu; Sn. Erdoğan'a danışmanlık yapmış, Dışişleri Bakanlığı yapmış ve oralarda başarılı olduğuna inanılmış olmalı ki Başbakanlığa taşınmıştı. İki yıla yakın Başbakanlık yapmış, 7 Haziran'da yüzde 40'a düşen AKP oylarını 1 Kasım'da yüzde 49 küsura çıkardıktan 6 ay sonra, Başbakanlıktan ayrılmak zorunda bırakılmıştı. Tabi ki yüzde 49 küsurun tüm başarısını Davutoğlu'na bağlamak uygun olmazdı, ama 7 Haziran öncesinde meydanlarda olan Erdoğan'ın, 1 Kasım öncesinde meydanlara çıkmadığı ve görünür ortamda Davutoğlu'nun bulunduğu da unutulmamalıydı. Peki, ne oldu da Davutoğlu seçim zaferinden 6 ay sonra Başbakanlıktan istifaya zorlandı? Bunun kestirme cevabı şöyle olmalıydı:

Davutoğlu Başbakanlık yapmaya kalktı da ondan!

Davutoğlu'ndan sonra **“Düşük profilli Başbakan”** arayışlarını hatırlayın. Davutoğlu **“Başbakan isem bunun gereğini yaparım”**

dediği için boy hedefi yapılmıştı. Sonra Binali Yıldırım Başbakanlığa atanmıştı, hem de **“Erdoğan'la uyum”**

özelliğinin altı çizilerek bu yapılmıştı. Ancak o süreçte de Bahçeli'nin

“Bu böyle olmuyor, fiili durumda olanı hukuki hale getirmemiz gerekiyor. Bu sebeple de getirin Başkanlık Sistemi'ni Meclis'te destekleyelim”

çıkışı gelmiş ve Erdoğan'ın partili Cumhurbaşkanı olarak tek belirleyici hale geldiği mevcut sistemin yolu açılmıştı. Evet, mevcut sistemin tarifi:

“Erdoğan tek belirleyici olmalı”

cümlesinde saklıydı.”[6]

Ve işte bazı eski yandaşların yeni yeni farkına vardıkları bu gerçeği, Milli Çözüm Dergisi yıllardır; “*Meşrutî Başkanlık bile, bu Cumhuri Krallıktan daha yararlıdır!*” şeklinde ortaya koymaktaydı.

Ahmet Davutoğlu'nun davultozu politikası!

Sonunda gerekirse kendi partisini kuracağını da belli eden Ahmet Davutoğlu ve onunla birlikte hareket ettiklerini gizlemeyen bazı arkadaşları hakkında, AKP MYK'sı, ihraç işlemi başlatmıştı, bu da doğaldı. Hiçbir parti ayrı bir oluşum peşinde koşanları içinde barındırmazdı. Siyasi hayata AKP'de başlamış, Bakana, Başbakana danışmanlık yapmış, sonra kendisi de Bakan ve Başbakan olmuş Prof. Ahmet Davutoğlu AKP'den atılmıştı, kendisi bu sonucu hazırlamış, mağduriyet edebiyatına sığınmıştı. Bu Davutoğlu Türkiye'nin en kritik ve tarihi kararlarından biri sayılması gereken 1 Mart Tezkeresi (2003) öncesinde takındığı tavır sebebiyle, ABD'nin bölgeye askerleriyle gelmesini isteyen kalemler tarafından hayli hırpalanmıştı. Danışmanlığı döneminde Başbakana (Tayyip Erdoğan'a) ve sonra da Bakana (Abdullah Gül'e) yararlı bilgiler sunmuşlardı. Ancak, her iki durumda da elbette nihai kararlar siyasiler tarafından alınmaktaydı. Ancak Davutoğlu, kendisini siyasete ikna için çaba gösterip Ankara'ya taşınmasını, Danışman ve Bakan olarak atanmasını sağlayan Abdullah Gül'ün adını, Başbakanlığı da üstleneceği AKP kongresinde (27 Ağustos 2014) yaptığı uzun konuşmada, bir tek kez bile ağzına almamıştı. Bu daha güçlü gördüğü Erdoğan'a yaranma çabasıydı.

Erdoğan, Akşener'in himmetine mi sığınmıştı?

Cumhuriyetimizin 100. kuruluş yıldönümü 2023'e doğru, Türkiye her açıdan tarihinin en kritik sürecini yaşamaktaydı. Bu süreçte milli ve gayri milli bütün unsurlar sahadaydı. Oyun içinde oyun oynanmaktaydı. Bu büyük oyunun içinde küresel güçlerin de yeri vardı. Şimdilik tek hesapları önce Tayyip Erdoğan'dan kurtulmaktı... Bunun için de son koz olarak parti içinden yeni bir hareket çıkararak Tayyip Erdoğan'ın elini kolunu bağlamak istiyorlardı!.. Ve bu hedef için her yol mubahtı. İhanet, vefasızlık, kalleşlik, arkadan hançerlemek gibi her türlü hesap vardı! Peki, ne olacaktı? Artık saflar netlik kazanmaktaydı! Tek nüans farkı İYİ Parti olmaktaydı. Bir tarafta CHP, HDP, SP bloğu... Diğer tarafta; AKP ve MHP bloğu vardı.

Diyeceksiniz ki İYİ Parti'yi neden CHP-HDP bloğunun içine koymuyorsun?

Çünkü; İYİ Parti içerisinde bulunan Türk milliyetçilerinin, ülkücülerin beden olarak olabilir ama kalben ve duygu olarak asla o bloğa ait sayılmazlardı... Her birinin hele hele CHP'nin HDP koruyuculuğuna iyice soyunduğunu görmelerinden sonra vicdanlarının rahatsız olmaya başladıkları anlaşılmaktaydı. Ömürlerini milliyetçi, ülkücü davaya adayan Meral Akşener, Koray Aydın, Ümit Özdağ gibi isimlerin CHP ve HDP bloğu ile birlikte yola devam etmeleri imkânsızdı. Bu noktada kilit isim ülkücülüğü ve milliyetçiliği asla tartışılmayacak olan Koray Aydıandı. Öyle ise “*Bekleyin! Erdoğan, Bahçeli ve Akşener kol kola girip, ülkeyi kurtaracaklardı!*” kerameti ni yumurtlayanlar, acaba hayal mi kuruyorlardı, yoksa çözümlüğünü ve çöküşünü hisseden Erdoğan'ın, Akşener'e sığınma mesajı mıydı?

Ateş bacayı sarınca: Erdoğan'ın çaresiz arayışları!

Şimdi, Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın bu sıkıntıları aşmak için hem de “radikal” bir kabine değişikliği yapacağı konuşulmaya başlanmıştı. Sözü uzatmanın alemi yok: Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak'ın yerini koruduğu, ya da etkin görevde kaldığı bir kabine değişikliği; iç siyaset odaklarından, dış yatırımcılara dek çoğu kişinin gözünde yok hükmünde olacaktı. Oysa Ankara'nın dinamikleri ***Erdoğan ve aile çevresinin, güçlü bir kurban vermeme*** ruh halinde olduğunu ortaya koymaktaydı. Ekonomi çok önemli çöküş işaretleri veriyordu. Çünkü Türkiye ekonomisi üçüncü çeyrekte küçülüyordu; her ne kadar bazı kiralık yorumcular, sırf küçülme demiş olmamak için “negatif büyüdü” gibi çarpıtmalar uydursalar da. Ücretler zamlara yetişemiyor, işsizlik artıyordu. Ekonomide sıkıntı devam ederken, Erdoğan'ın AKP hükümetinin hareket alanı başka alanlarda da daralıyordu.

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu'nun; görevden alınan HDP'li Diyarbakır, Van ve Mardin Belediye Başkanlarıyla Diyarbakır'da buluşmasından iki gün sonra, önceki HDP Eş-Genel-Başkanı Selahattin Demirtaş ***yasadışı örgüt kurma suçlarından*** tahliye alıyordu. Ama propaganda suçundan mahkûm olduğu için bir süre daha cezaevinde kalıyordu. Bunda 18 Eylül'de Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin Demirtaş davasını görüşecek olmasının payı olduğu yorumları yapılıyordu. Ancak İmamoğlu'nun CHP ile HDP arasında ve Kemal Kılıçdaroğlu'nun HDP heyetiyle görüşmesinin ardından kurduğu köprünün, AKP'de yol açtığı rahatsızlık da seziliyordu. İmamoğlu'nun Diyarbakır'a Atatürk resmiyle gitmesi ve bunun da kabul görmesi, 30 Ağustos'ta Diyanet hutbelerinde kurtuluşun zaferini ve Atatürk'ün adını çok gören AKP'nin kolay kolay yapabileceği bir manevra değildi. Erdoğan, MHP lideri Devlet Bahçeli ile yakınlaştıkça, özellikle Doğu ve Güneydoğu'ya yapılan atamalarda MHP etkisi daha çok konuşuldukça, Kürt seçmen AKP'den soğuyor olabilirdi.

Yazar Nail KIZILKAN
29 Kasım 2019

AKP'nin önceki Başbakanlarından Ahmet Davutoğlu'nun **7 Haziran-1 Kasım (2015) terörle mücadele defterlerinden** söz etmesi, Kürt seçmenin AKP'den soğumasını hızlandırabilirdi. Öyle anlaşılıyor ki sadece bu nedenden değil sert eleştirel söylemi nedeniyle de Davutoğlu, Erdoğan cephesine sanılandan daha fazla endişeye neden oluyordu. 1 Eylül'de Davutoğlu'nun memleketi Konya'da yapılan ve beklentilerin gerisinde kalan Konya mitinginden bir gün sonra AKP yönetiminin, Davutoğlu ve üç arkadaşını kesin ihraç talebiyle disipline vermesi, yaşanan sıkıntının boyutunu gösteriyordu.

Ali Babacan ve ekibinin sessiz ve derinden, ama ürkek çabaları!

Erdoğan, parti içi sıkıntılarla başa çıkabilmek için eski yol arkadaşlarını tasfiye ettikçe, etrafında giderek daha yetersiz siyasilerden oluşan bir ekip kalıyor, Erdoğan savunma güdüsüyle MHP'ye daha çok yaklaşıyor, (hatta Akşener'e sığınıyor) yaklaştıkça daha çok kişiyi yanından uzaklaştırıyor ve döngü böylelikle kısır hale geliyordu. Sadece bu durum bile (PKK sözcüsü) HDP Eş-Genel-Başkanı Sezai Temelli'nin "seçime hazırlanın" çağrısına kuşkuyla yaklaşmamıza neden oluyordu. Temelli'nin Abdullah Öcalan'ı, silahsız mücadelenin sembolü Mahatma Gandhi ile karşılaştırmasındaki yanlışlık bir yana, Erdoğan'ın şu anda gideceği bir seçimde, ekonomi bu durumdayken MHP desteğine rağmen yüzde 50 alması imkânsız görülüyordu. Dış politikadaki açmazlardan, Suriye'de ABD ve Rusya arasında kalmış olmaktan, ülkenin her taraftan kuşatılmışlığından" sonra Erdoğan'ın iyice tıkanıdığı ve hırçınlaştığı seziliyordu.

Ekonomik kriz, iflas noktasına dayanmıştı!

Bu arada dolar aniden fırlamıştı ve şimdilik 5.80'lerde dolaşmaktaydı. Berlin School of Economics and Law Ekonomi Bölümü'nden Doç. Dr. Ümit Akçay ekonomik gidişatla ilgili çok kritik uyarılar yapmıştı. Akçay'a göre henüz dip görülmemişti, kriz geçmemişti, hızlı bir toparlanma beklemek yanıltıcıydı. Doç. Dr. Ümit Akçay'a göre, **Türkiye'de ekonomik kriz siyasi krizi, siyasi kriz de ekonomik krizi besliyordu.**

Henüz dibin görülmediğini söyleyen Akçay,

"Güncel krizi, öncekilerle karşılaştırarak, ani bir çöküş ve sonrasında hızlı bir toparlanma yaşanacağını beklemek yanıltıcıdır. Yaşadığımız basit bir resesyon değil bir yapısal kriz olduğu için, krizden çıkış için ekonominin büyümeye geçmesi bile yeterli olmayacaktır" uyarısında bulunmuşlardı.

Son dönemlerde dolar yeniden yükselişe geçti, kurun tekrar yükselmesi ne anlama geliyordu? Merkez Bankası bazı adımlar atmıştı. Bunlar neden yetersiz kalıyordu?

Türkiye'deki yapısal kriz, döviz-faiz kısılacı biçiminde açığa çıkmaktaydı. Bunun anlamı, ekonomik büyümeyi canlandırmak için yapılan faiz indirimlerinin döviz şokları ile karşılaşmasıydı. Döviz-faiz kısılacı, ekonomi yönetiminin krize müdahale araçlarının da sınırlı olduğunu, yani aynı zamanda "kriz yönetimi krizi"nin de yaşandığını ortaya koymaktaydı. Merkez Bankası'nın yaptığı düzenlemeler, sadece borca dayalı büyüme modelini canlandırmaya ve ekonomiyi geçici rahatlatmaya yönelik adımlardı. Ancak krizi yaratan zaten bizzat bu model olmaktaydı. O nedenle atılan adımlar boşunaydı ve yetersiz kalmaktaydı.

Yani krize neden olan yöntemlerle krizden çıkmaya mı çalışılmaktaydı?

Ekonomi yönetiminin aklında, kredi canlanmasının ekonomik toparlanmayla sonuçlanacağı varsayımı vardı. Bunu kamu bankalarının öncülüğünde hayata geçiriyorlardı. Ancak 2013 sonrasındaki her kredi genişleme döngüsü daha büyük bir kredi çöküşüyle sonuçlanmıştı. AKP iktidarı krize neden olan yöntemlerle krizden çıkmaya çalışıyorlardı, temel sorun buradaydı.

İşsizliğin artacağı konuşulmaktaydı.

Küresel ekonomideki yavaşlama, Türkiye ekonomisini olumsuz etkileyecekti. Kur tahmini yapmak anlamlı değil ama büyüme konusunda en iyimser tahminler bile 2019 için daralma tahmini öngörmekteydi. Ve tabii işsizlik de büyümeye bağlı olarak yüksek seyretmeyi sürdürecekti.

Krizde henüz dibe vurulmamıştı!

Krizde dip nokta görüldü mü? Krizden çıkış ve büyüme sağlanır mıydı?

Henüz görülmedi. Güncel krizi, öncekilerle karşılaştırarak, ani bir çöküş ve sonrasında hızlı bir toparlanma yaşanacağını beklemek yanıltıcıydı. Yaşadığımız basit bir resesyon değil bir yapısal kriz olduğu için, krizden çıkış için ekonominin büyümeye geçmesi yeterli olmayacaktı. Bu kriz, 2001 krizi sonrası takip edilen IMF destekli borca dayalı büyüme modelinin devamıydı. Atılacak

Yazar Nail KIZILKAN
29 Kasım 2019

adımlar, bu modelden uzaklaştığı ölçüde anlamlı olacaktır. Bu modele yani dış borçla ekonomiyi yönetmeye dönüş yönündeki adımların tek etkisi, krizi derinleştirmekten başka işe yaramayacaktır...

Erdoğan'ın ve kurmaylarının Ekonomik Modeli artık tıkanmıştı!

Ekonomi, finans ve bankacılık sektörüyle ilgili veri ve gelişmeleri yakından takip eden mikroblog "Para ve Finans", ekonomiyi ve son gelişmeleri yorumlamıştı. Ekonomideki göstergeleri karşılaştırmıştı. İşte onlardan bazıları:

İstihdam

2019 ortalarında işsizlik oranı Nisan'da yüzde 13.3'e ulaşmıştı. Geçen yıla göre artış 3.5 puandı. Genç işsizlik oranı yüzde 23.2'den fazlaydı. Artış artı 6.3 puandı. İşsiz sayısı 4.2 milyon kişiye ulaşmıştı. Gerçek anlamda işsiz sayısı 7.1 milyonu aşmıştı. İstihdam geçen yıla göre 810 bin kişi azalmış ve işsizlik sürekli yükselişe başlamıştı.

İç talep

İç talep zayıftı. Otomobil ve hafif ticari araç satışları yüzde 47.5 azalmıştı. Temmuz'daki düşüş yüzde 66 oranındaydı. Konut satışları yılın ilk 5 ayında yüzde 15.6 düşmüş durumdaydı. İpotekli satışlardaki düşüş yüzde 51'e varmıştı. Reel perakende satışlarda da gerileme vardı. İlk 5 ayda geçen yıla göre yüzde 4.9 daralmıştı.

Güven

Tüketici güven endeksi dipte, 56.5 seviyesine çıkmıştı. Oysa geçen yıl Temmuz'da 72.7 civarındaydı. Bireysel kredilerde de işler sarp sarmıştı. 2018 Temmuz ayında bireysel krediler 517 milyar TL iken, bu yıl 511 milyarın altındaydı. Yani artmayı geçtik, azalmıştı. Hane halkı borcunun milli gelire oranı yüzde 14 kadardı.

İhracat

İhracat coştur diye hava atılmaktaydı. Ama ilk 7 ayda artış sadece yüzde 2.85 civarındaydı. Küresel ekonomide de yavaşlama yaşanmaktaydı. Bu ihracatımız açısından olumsuz sonuçlar doğuracaktı.

Turizm

Turist sayısı yüzde 12.9 artmıştı. Ama gelirdeki artış ise yüzde 9.9 kadardı. Üstelik turist başı harcamada azalış vardı.

Reel sektör

Reel kesim güveni de düşüşe başlamıştı. 2017 sonunda 109.2 iken, şu anda 96,6 seviyesine gerilemiş durumdaydı. Güven olmayınca yatırım da yapılamamaktaydı. 2019 yılı ilk yarısında açılan şirket sayısı yüzde 13.6 azalmıştı. Borçlar çok yükselmiş durumdaydı. Borcun milli gelire oranı yüzde 71'i aşmıştı. Borçlar içindeki döviz payı yüzde 56'ydı.

Üretim

Sanayi üretimi yılın ilk 5 ayında yüzde 3.6 daralmıştı. PMI (satın alma yöneticileri güven endeksi) Temmuz'da 46.7 çıkmıştı. 16 aydır daralma yaşanmaktaydı. Kapasite kullanım oranı da azalmıştı.

Krediler

Yazar Nail KIZILKAN
29 Kasım 2019

Kredi koşulları sıkılaştı. Yıllık kredi artışı yüze 4.3 kadardı. Kur etkisinden arındırıldığında bu yüzde 0.5 olmaktadır. Kredi/Mevduat oranı yüzde 114.5'e gerilemiş durumdaydı. Ticari kredi faizi 2017'de yüzde 16'ydı. Bu yıl yüzde 20'nin çok üzerine çıkmıştı.

Sermaye girişi

Dışarıdan sermaye girişi zayıflamıştı. Yurtiçi yerleşiklerin döviz mevduatı zirveye çıkmıştı. 187 milyar dolara ulaşmıştı. Yılbaşından bu yana artış 25 milyardan fazlaydı. Yabancılar ise çıkışta ve kaçıştaydı.

Dış borç

Önemli bir dış borç stoku vardı. (453 milyar doları aşmıştı.) Dış borcun milli gelire oranı yüzde 61'e fırlamıştı. Kısa vadeli dış borç 176 milyar dolardı. TCMB'nin brüt rezervi ise 98.4 milyar dolardı. (Not: Devlet kefaletiyle alınan özel sektörün dış borçları da eklenirse, gerçek dış borcumuz 1 trilyon dolara ulaşmıştı.)

Bütçe açığı

Bütçe açığı büyüyordu. Faiz dışı harcamalar yükselmeye devam ediyordu. Faiz giderleri de yükseliyordu. Yılın ilk yarısında bütçe açığı yüzde 70.5 artmıştı. Yıllık bütçe açık hedefinin yüzde 97.5'ine ilk 6 ayda ulaşılmıştı. Bir seferlik gelirler de çare olmamıştı.

“Manzara özetle bu minvaldi. Ekonomi “ipten” döndü mü, dönmedi mi? Siz karar verin!”[7] soruları hâlâ yanıtını aramaktaydı.

Eski yandaş, yeni pişman İbrahim Kahveci bile, Karar Gazetesi'nde: “Ne yazık ki ben aldandım!” itirafında bulunmuşlardı.

Tarihi biraz geri saralım, mesela 2002 sonlarına: AKP'nin ilk iktidara geldiği aylardı. Artık faiz-kredi sistemi yerine başka modeller gündeme gelir hesabı ile yeni bir tercihte bulunuyorum. Örneğin **faizsiz sistemin** yeni merkezi olarak sermaye piyasalarına odaklanıyorum. Sistemin önündeki engeller noktasında adeta kılıç kalkan misali yoğun bir mücadeleye girişiyorum. Galiba fazla ileri gitmiş sayılıyorum. SPK'dan hemen susturulmam gerektiği yolunda duyumlar alıyorum. Ardından ise 2000 yılına ait 15 günde sadece ve sadece 11 lotluk bir işlem hakkında SPK'nın yasak ve suç duyurusu geliyor.

Yargı aşamasında da ilginç gelişmeler yaşıyorum. Mesela bu davalarda milyonlarca lotluk işlemleri dahi cezasız bırakan yargı kararları vardı. Ama zaten benim davam rutin 3-5 aylık iki duruşmanın arkasından zaman aşımına girecekti (Benzer davaların çoğunda bu yaşandı). O da ne? Birden hâkim değişti ve haftada bir duruşmalarım başladı. Avukat arkadaşım **“Senin bu davada normal dışı bir şeyler var”** dedi. İddianamenin altında bir notta “İbrahim Kahveci'nin işlemlerinde suç unsuru yoktur” notu vardı. Sanırım dosyayı hazırlayan müfettiş işi kavramış ama ne çare...

Tam 3 yıl hapis cezasını gerekçesiz olarak yiyorum!

Aradan 17 yıl geçti... Rakamlarla başlayalım: 2002 yılında GSYH 359 milyar lira ve toplam krediler 41 milyar lira. Ekonomimizin sadece ve sadece yüzde 11,4'ü oranında kredi kullanılıyor. 2009 yılı GSYH 999 milyar TL ve toplam krediler 316 milyar lira... Kredi oranı yüzde 31,6'ya çıkmış. Dikkat ediyorsanız 2002-2009 arasında GSYH 2,16 kat artarken, krediler 6,70 kat artış gösteriyor. Ama asıl kredili büyüme 2009 sonrasında. 2010 yılında GSYH cari fiyatlarla 161 milyar lira artarken, krediler 136 milyar lira artıyor. Büyümenin yüzde 84,5'i kredili.

2011 yılında GSYH 234 milyar lira artıyor ama krediler de 151 milyar yükseliyor. Büyümenin yüzde 64,5'i kredili. 2013 yılı apayrı değerinde: GSYH 1.570 milyar liradan 1.810 milyar liraya, yani 240 milyar liralık artış gösteriyor. Buna karşılık krediler ise 720 milyar liradan 969 milyar liraya çıkıyor ve kredi büyümesi 249 milyar liraya ulaşıyor. Anlayacağınız GSYH'den daha büyük miktarda krediler artıyor ve büyümenin yüzde 104'ü oranında kredi artışı yaşanıyor. Nitekim 2013 yılında yüzde 8,49 reel büyüme yaşıyoruz ama işsizlik oranı azalma yerine yüzde 9,2'den yüzde 9,7'ye çıkıyor. Kredili büyüme kronik olarak işsizliği azaltmıyor, tersine görüntüde büyüme yaşarken aslında ekonomimiz bir sorun yumağı biriktiriyor.

Bakınız 2014 yılında yüzde 5,17; 2015 yılında yüzde 6,09; 2016 yılında yüzde 3,18 ve 2017 yılında yüzde 7,47 reel büyüme oranları yakalarken işsizlik oranımız da 2012'deki yüzde 9,2

Yazar Nail KIZILKAN
29 Kasım 2019

seviyesinden 2017 sonunda yüzde 10,9'a çıkıyor.

Özet mi?

Daha birkaç ay önce bile açıklanan tüm teşvik paketleri kredi-faiz ekseninde iken, hatta konuşmada **“Kamu bankaları dışında kredi veren yok”** derken aslında bu iktidarın niyeti de belli oluyordu.

Faizin oranını

düşürelim ki ve herkes faize daha fazla bulaşsın!?

Zaten 17 yıl bunu yapmadık mı? 40 milyar liradan aldığımız kredi-faiz piyasasını, tarihte görülmedik şekilde artırarak 2,4 trilyon liraya çıkarmadık mı? Neye inanalım şimdi? Boş laflara mı, rakamlara mı?”[8]

Evet evet, bekleyip görelim bakalım; Allah’la ve Peygamberle savaşanlar, nasıl bir akıbete uğrayacaklardı?

Bu makaleyi sesli olarak dinleyebilirsiniz:

{mp3}erdoganbariskoridoruplvr{/mp3}

Yazar Nail KIZILKAN
29 Kasım 2019

[1] <https://www.yenisafak.com/yazarlar/ibrahimkaragul/-intihar-anlamina-gelse-bile-firatin-dogus-una-mudahale->

[2] <https://www.posta.com.tr/yazarlar/hakan-celik/israile-normallesme-adimlari-atilabilir-2199869>

[3] <https://fehnikoru.com/turkiye-ve-filistin-davasi-filistinde-isler-kotuye-giderken-bizde-soylem-sertlesiyor>

[4] <https://www.yenicaggazetesi.com.tr/erdoganin-erken-secim-istifasi-siyasi-intihardir-53092yy.htm>

[5] 31.08.2019 / Sabah

[6] <https://www.karar.com/yazarlar/ahmet-tasgetiren/ikinci-buyuk-kirilma->

[7] <https://www.aydinlik.com.tr/ekonomi-ipten-dondu-mu-ismet-ozcelik-kose-yazilari-agustos-2019>

[8] <https://www.karar.com/yazarlar/ibrahim-kahveci/ne-yazik-ki-ben-aldandim->